

LETNIK XXIII, SEPTEMBER-OKTOBER 2015

9-10
Mir

Odmev Medžugorja

25. oktober 1984: "Dragi otroci! Molite v tem mesecu! Bog mi je dopustil, da vam vsak dan z milostmi pomagam, da se branite pred zlom. To je moj mesec in vam ga želim dati. Vi samo molite in Bog vam bo dal milosti, za katere prosite. Jaz pa vam bom pri tem pomagala. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru 4
RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v mesecu 6

MOLITEV:

Rad bi te videl 8

INTERVJU:

Z Maksom Kozjekom o Medžugorju 10

PRIČEVANJE:

Od Marije z Marijo po Mariji k Marij 17

PRIPOROČAMO

S. Barbarić, Če hočete, sprejmite rožni venec 20

KOTIČEK MLADIH

Rožni venec in palica 22

Je Bog ali ni Boga? 24

Družinsko drevo 26

PRAZNIK V MEDŽUGORJI

Rojstvo Janeza Krstnika (24. 6.) 28

S S. BARBARIĆEM V MARIJINI ŠOLI

Nevera 32

VIDCI GOVORIJO

Ivan Dragičević: Marija – mati upanja 35

MARIJA – VRH STAROZAVEZNIH

ŽENA 36

RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 2. v mesecu 40

POROMALI SMO

Romanje – milostno doživetje 43

ROMANJA 44

MARIJINI OBROKI – Mary's meals 45

Vabila in obvestila

Informacije o reviji 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Z Vašim sodelovanjem smo pripravili tudi to številko revije. Dobili smo obsežen intervju z gospodom Maksom Kozjekom, ki ga bomo zaradi zanimivosti objavili v celoti (v treh zaporednih številkah). Udeleženci Mladifesta ste nam s svojimi prispevki pričarali nekaj festivalskega navdušenja, drugi romarji pa ste zapisali svoje vtise, spoznanja, korake na poti spreobračanja.

Vse to so PRIČEVANJA in prav je, da dosežejo čim več ljudi. Posebno pričevanje pa je v rubriki Marijini obroki. To pa niso le besede, to je ljubezen v dejanjih, ljubezen, ki vidi stisko bližnjega in nanjo reagira. Ker so potrebe velike, smo vsi skupaj povabljeni, da se po svojih močeh pridružimo.

V jesenskih dneh rože po vrtovih postopoma izgubljajo svojo lepoto. Vse drugače je z rožami, ki jih v mesecu oktobru pletemo skupaj z Marijo v molitvi rožnega venca. To so najlepši šopki za našo nebeško Mamo, to so rože, ki našemu minljivemu zemeljskemu življenju odpirajo obzorja večnosti. Odločimo se, da bomo upoštevali Marijine želje ter z molitvijo v srcu stopali skozi čas in prostor, v katerega smo postavljeni!

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. avgusta 2015*

"Dragi otroci, jaz, kot Mati, ki ljubi svoje otroke, vidim, koliko je težek čas, ki ga živite. Vidim vaše trpljenje, vendar vi morate vedeti, da niste sami. Moj Sin je z vami. On je povsod. Neviden je, a ga morete videti, če ga živite. On je svetloba, ki vam obseva dušo in daje mir. On je Cerkev, ki jo morate ljubiti in vedno moliti in se boriti zanjo, toda ne samo z besedami, temveč z deli ljubezni. Otroci moji, ravnajte tako, da bodo vsi spoznali mojega Sina, ravnajte tako, da bo ljubljen, ker je resnica v mojem Sinu, rojenem od Boga – Božjem Sinu. Ne izgubljajte časa z odvečnim razmišljanjem; oddaljili se boste od resnice. S preprostim srcem sprejmite Njegovo besedo in jo živite. Če živite Njegovo besedo, boste molili. Če živite Njegovo besedo, boste ljubili z usmiljeno ljubeznijo, ljubili boste eni druge. Bolj ko boste ljubili, dlje od smrti boste. Za tiste, ki bodo živeli besedo mojega Sina in ki bodo ljubili, bo smrt postala življenje. Hvala vam.

*Molite, da bi mogli videti mojega Sina v svojih pastirjih.
Molite, da bi ga mogli objeti v njih."*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. avgusta 2015*

"Dragi otroci! Tudi danes vas kličem, da bi bili molitev. Naj vam bo molitev kot krila za srečanje z Bogom. Svet je v trenutku preizkušnje, ker je pozabil in zapustil Boga. Zato bodite vi, otročiči, tisti, ki iščejo in ljubijo Boga nad vse. Jaz sem z vami in vas vodim k svojemu Sinu, toda vi morate reči svoj DA v svobodi Božjih otrok. Posredujem za vas in vas ljubim, otročiči, z brezmejno ljubeznijo.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. septembra 2015*

"Dragi otroci, dragi moji apostoli ljubezni, moji nosilci resnice, zopet vas kličem in zbiram okoli sebe, da bi mi pomagali, da bi pomagali vsem mojim otrokom, žejnim ljubezni in resnice – žejnim mojega Sina. Jaz sem milost, poslana od nebeškega Očeta, da bi vam pomagala živeti besedo mojega Sina. Ljubite drug drugega. Živela sem vaše zemeljsko življenje. Vem, da ni vedno lahko, toda če boste ljubili drug drugega, molili s srcem, boste dosegli duhovne višine in odprla se vam bo pot v raj. Tu vas čakam jaz, vaša Mati, ker jaz sem tu. Bodite zvesti mojemu Sinu in učite druge zvestobe. Z vami sem, pomagala vam bom. Učila vas bom vere, da jo boste znali na pravi način prenesti drugim. Učila vas bom resnice, da boste znali razlikovati. Učila vas bom ljubezni, da boste spoznali, kaj je prava ljubezen. Otroci moji, moj Sin bo storil, da bo govoril preko vaših besed in vaših del. Hvala vam."

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. septembra 2015*

"Dragi otroci! Tudi danes prosim Svetega Duha, da napolni vaša srca z močno vero. Molitev in vera bosta napolnili vaše srce z ljubeznijo in veseljem in vi boste znamenje za tiste, ki so daleč od Boga. Spodbujajte, otročiči, drug drugega k molitvi s srcem, da bi molitev izpolnila vaše življenje, in vi boste z vsakim dnem, otročiči, predvsem pričevalci služenja Bogu v čaščenju in bližnjemu v potrebi. Jaz sem z vami in posredujem za vse vas."

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu. "

**TRENUTEK
PREIZKUŠNJE SVETA**

***RAZMIŠLJANJE OB MARIJINEM SPOROČILU PO VIDKINJI
MARIJI PAVLOVIĆ LUNETTI***

Medžugorje, 25. avgusta 2015

Marija nas kliče k Bogu. Takšen klic je tudi vsakokratno njeno sporočilo, ki nam ga daje v Medžugorju. Kakor mnogokrat, nas tudi zdaj vabi k molitvi. Ne reče samo, naj molimo, ampak naj se tudi spreminjamo v molitev, saj Marija želi: »da bi bili molitev«. Molitev je tista zanesljiva pot, ki nas vodi in dviga k Bogu. »Naj vam bo molitev kot krila za srečanje z Bogom,« nas vabi Marija. Podoba kril je čudovito simbolična in nam govori, kam naj se dvigamo – k Bogu. Kakor se ptica v letu dviga

pod nebo, tako se človek na krilih molitve dviga k Bogu. Tam se za vsakega molivca zgodi srečanje z Bogom. Ko molitev dobi krila, nas dvigne iz moreče vsakdanjosti in nad skrbi, ki nas težijo in pritiskajo k tlom ter nam onemogočajo srečanje z Bogom. Napetost med zemeljskimi in nebeškimi stvari je prisotna v življenju vsakega izmed nas. Samo svetniki in resnično Bogu predane duše so bili sposobni, da so se dvigovali od zemeljskega k nebeškemu. To jim je uspelo samo

tako, da si niso dovolili, da bi jih misel na zemeljsko odvrnila od misli na Boga. Če se želimo v molitvi resnično srečati z Bogom, moramo iti po njihovih stopinjah.

»Svet je v trenutku preizkušnje, ker je pozabil in zapustil Boga.« Ta preprosti stavek lahko postavimo v središče tokratnega Marijinega sporočila. Kaže nam vso resničnost časa, v katerem živimo. Še več, ta Marijin stavek je edini in resnični odgovor na vse, kar se v tem trenutku dogaja po svetu. Vso krutost, terorizem, vojne in preganjanje kristjanov lahko gledamo in moramo gledati v luči tega stavka. Vsak dan, ko beremo časopise, poslušamo radio ali gledamo televizijo, vsi ti dogodki sveta dobesedno »butajo« v nas. Ob tem se sprašujemo, kako je sploh mogoče, da se danes kaj takega dogaja. Pa je, žal, mogoče in z žalostjo lahko ugotavljamo, da je to kruta resničnost našega sveta. To stanje Marija imenuje »trenutek preizkušnje«. Ko slišimo za pobijanje kristjanov, ko gledamo porušene cerkve, pregnane vernike, si postavljamo tisto večno vprašanje – zakaj? In ta zakaj se spreminja v naše človeško »modrovanje«: zakaj Bog to dopušča, zakaj Bog ne pomaga, zakaj morajo nedolžni najbolj trpeti? Veliko takšnih in podobnih vprašanje bo ostalo brez odgovora. Marija pa nam daje samo en odgovor: »ker je (svet) pozabil in zapustil Boga.«

Človek in človeštvo, ki zapusti in pozabi na Boga, je zmožno največjega nasilja, terorizma in vojn. Bog dopušča to preizkušnjo, da bi se človeštvo vendarle spet vrnilo k Njemu. Ti nedolžni ljudje, ki trpijo, pa so kakor pravna žrtev za Boga in ves svet. So tisti, ki so dejansko najtesneje združeni s Kristusom na križu, ki je kot nedolžen tudi trpel za grešnike. Svet tega ne bo sposoben nikoli razumeti, razen v luči vere.

In kje je tukaj naše mesto in kaj lahko mi storimo? Marija nam pravi in nas vabi: »Zato bodite vi, otročiči, tisti, ki iščejo in ljubijo Boga nad vse.« Če je svet zapustil Boga, ga moramo prav mi ponovno iskati; če svet ne ljubi Boga, ga moramo mi toliko bolj ljubiti. To moramo storiti v imenu vseh tistih, ki tega ne morejo ali nočejo narediti. Z nami je Marija, ki nas vodi k svojemu Sinu, kot nam pravi njeno sporočilo. Ona želi, da v svobodi Božjih otrok rečemo svoj »Da!«

p. Benedikt

RAD BI TE VIDEL

Gospod Jezus, rad bi te videl in spoznal,
kako si v svoji nebeški skrivnosti,
rad bi vse do kraja začutil tvojo bližino,
kajti ko doživljam zavračnje resnice in ljubezni,
se sprašujem, kaj je sploh evangelij in novica o odrešenju.

Tudi drugi me sprašujejo,
kako naj te iščejo, ko je toliko krivic in nasilja,
kako verovati vate, ko si na bolniški postelji ali v zaporu,
ko so ljudje brez dela ali jih izkoriščajo.
Otroci bi te radi videli, pa ni nikogar,
ki bi jim spregovoril o tebi ...
Radi bi te videli ljudje, ki so črnogledi, osamljeni, zapuščeni,
tisti, ki ne znajo več sprejeti samih sebe ...

Jezus, ti se ne umikaš pred nobenim vprašanjem,
poslušáš klice mnogih in jim odgovarjaš,
da videti pomeni verovati
in da je kraj, kjer te je mogoče videti, tvoj križ.
Na ta drog si povzdignjen v svoji bolečini
in ne sovražiš, ne bežiš, ampak odpuščaš, ozdravljaš,
ves svet se znova rojeva pod tvojim križem ...
Križ je ljubezen, ki je močnejša od hudobije.

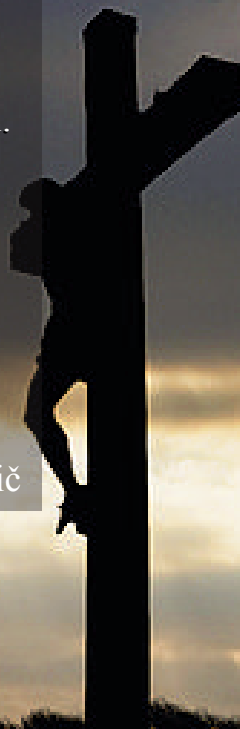
Gospod, ti prinašaš svoj dar tja, kjer zavračajo resnico,
kjer je ta razvrednotena in izdana skupaj z ljubeznijo,
tja, kjer so tako svobodni, da ne znajo več živeti.
Bog je umolknil, ni ga več na svetu
in križ je povečana podoba tega poloma.
A križ je tudi prehod in rešilna bilka,
kajti ti nisi želel

rešiti sebe in zbežati od muk,
ampak osvoboditi vse nas, ki delamo zlo.
Sprejel si krivično obsodbo in trpel hudobijo,
da bi odrešil tiste, ki so te križali, in z njimi
vse človeštvo, ki se je postavilo proti tebi.
Tvoja ljubezen je velika in zmagovita,
zato je križ prestol milosti za vse čase in rodove,
z njim boš kraljeval v svoji nezlomljivi ljubezni.

Zdaj me vabiš, da ti sledim po poti darovanja in
žrtve,
čeprav me je strah bolečine in izločenosti od
drugih.

Ti se nisi oziral nazaj in bežal drugam,
ne glede na ostale si ostal tam, kjer si moral biti.
Zato želiš biti tudi pri mojih naporih in
umiranju,
da ne bi sledil sebičnemu jazu in slepim
iluzijam,
ampak postal kot pšenično zrno, ki je vrženo v
zemljo, da bi pognalo novo bilko in klas v
bližnji pomladi ljubezni.

Primož Krečič

INTERVJU

Z MAKSOM KOZJEKOM O MEDŽUGORJU

Legendarni medžugorski romar Maks Kozjek že 32 let župnikuje na Zasavski Sveti gori pri Litiji. Prihaja iz bližine Horjula. Rojen je bil kot osmi otrok, ki je zgodaj izgubil mater. Zato je Marija postala in ostala njegova dobra nebeška Mamica, kot rad pove. Medžugorje je obiskal neštetokrat in tja popeljal prešteviline Slovence. Iz hvaležnosti njemu in Bogu zanj sem se nekaj dni pred letošnjim praznikom Marijinega vnebovzetja v zgodnjem jutru podal na Zasavsko-posavsko hribovje. Prispel sem ravno, ko so se mogočno oglasili jutranji zvonovi in na vse strani daleč čez hribovje vabili k jutranji molitvi. S to je najprej začel tudi gospod Maks. Potem pa je nastal tale pogovor.

Gospod Maks, kam vse seže oko z Zasavske Svete gore?

Od avstrijske do zasavske meje, proti zahodu se vidijo Nanos, Snežnik, Julijci, Triglav, od Karavank se vidi samo Storžič, potem Kamniške planine, proti Štajerski pa se vidita Rogla na Pohorju, Uršlja gora nad Slovenj Gradcem ...

Nahajava se v vaši župnijski cerkvi, ki že stoletja kraljuje na tej skali Zasavske Svete gore, posvečena pa je rojstvu Device Marije. Verjetno je ena redkejših cerkva daleč naokoli, ki je posvečena Marijinemu rojstvu?

Ne, teh cerkva je veliko.

Od kdaj pa stoji vaša cerkev?

Začetki segajo v 12. stoletje, potem pa je nikoli niso popolnoma porušili, ampak so jo samo širili levo in desno. Prezbitarij je bil pozidan 1472. leta,

severna kapela 1704., za južno pa ni podatkov. Zadnji del, kjer je kor, je bil dozidan 1857. leta.

Vemo, da o tej cerkvi veste zelo veliko, vendar bi se osredotočili na drugo temo. Med Slovenci ste znan kot duhovnik, ki je v Medžugorje spremljal že zelo veliko romarjev. V svojih zapisih ste že ob 16. obletnici dogodkov v Medžugorju, kamor ste prvič romali že v prvem letu Marijinih prikazovanj, leta 1981, zapisali, da je 1984. leta Marija praznovala 2000 jubilej svojega rojstva, kar pomeni, da bi letos, leta 2015, bil 2031. jubilej njenega rojstva?

Da. Torej takrat je Marija to sama povedala vidkinji Jeleni, saj sta poleg šestih vidcev v Medžugorju bili še dve dekleti, ki Marije sicer nista videli, sta pa bili deležni notranjega videnja, notranjega govora, kar pomeni, da sta jo notranje slišali. Ena od njiju je bila Jelena Vasilj, kateri je Marija to povedala.

Odkrila pa ji je tudi resnični datum svojega rojstnega dne, ki ni 8. septembra na malo mašo, kot ga praznuje Cerkev, ampak 5. avgusta?

Da. Marija je povedala, da je rojena 5. avgusta. 8. september, ko Cerkev praznuje njen rojstni dan, pa je samo obletnica posvetitve cerkve Marijinega rojstva v Jeruzalemu. Natančnega podatka o tem, kdaj je bila Marija rojena, pa doslej ni bilo.

Tukaj na Zasavski Sveti gori ste v tem času Marijinih prikazovanj v Medžugorju tudi sami uredili posebno kapelo, posvečeno Kraljici miru?

Da, mislim, da je bila celo prva na svetu, ki je posvečena medžugorski Kraljici miru.

Ko so za to izvedeli Italijani v Vicenzi, je neki fant takoj prišel pogledat, če je to res, in čez en mesec se je vrnil in prinesel v dar milijon lir. S tem denarjem smo na severni strani kapele naredili bakreno streho.

Poznamo vas kot enega najbolj

gorečih romarjev v Medžugorje. Sami vidite medžugorske dogodke zapisane oz. napovedane že v Svetem pismu. Kje so po vašem nakazani dogodki v Medžugorju v Knjigi vseh knjig?

To je zapisano proti koncu 11. in v 12. poglavju Razodetja apostola Janeza, kjer piše:

„In odprlo se je Božje svetišče v nebesih in videla se je skrinja Gospodove zaveze /.../ Na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena obdana s soncem, pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd. Bila je noseča in je vpila v porodnih bolečinah in mukah. In še drugo znamenje se je prikazalo: bil je velik ognjenordec zmaj, ki je imel sedem glav in deset rogov in na svojih glavah sedem kron. Njegov rep je potegnil za seboj tretjino nebesnih zvezd in jih vrgel na zemljo. Zmaj se je ustopil pred ženo, da bi požrl njeno dete, ko bi porodila. Rodila je moško dete, ki naj bi paslo vse narode z železno palico. In vzeto je bilo njeno dete k Bogu in njegovemu prestolu. Žena pa je ubežala v puščavo, kjer ima prostor, ki ji ga je Bog pripravil.“ Strokovnjaki pravijo, da to pomeni, da je Marija zbežala v puščavo človeških src.

Kaj pa simbolično povedo te besede o Medžugorju?

Torej, mi romarji smo nekoč v Medžugorju videli skrinjo zaveze. To je bilo pred približno šestimi leti, ko smo

ob treh popoldne stali zadaj za župnijsko cerkvijo. Močno je sijalo sonce, na Križevcu pa je izginil podstavek križa. In na tistem mestu se je prikazala skrinja zaveze. Bila je vsa v zlatu. Bila je približno meter dolga, pol metra visoka in pol metra široka. Lesketala se je v soncu. Na njej sta klečala dva angela, ki sta bila visoka morda pol metra, gledano od kolen do glave in ta angela sta, za razliko od tistih iz Svetega pisma, bila živa. Mojzes je angela izdelal iz čistega zlata, ta dva, ki smo ju videli mi, pa sta se priklanjala drug proti drugemu. Ne direktno, da ne bi trčila skupaj. Ampak malo po strani, eden proti drugemu. To smo gledali kakšnih deset minut.

24. in 25. junija 1981 se je Devica Marija prvič prikazala otrokom v Medžugorju. Kdaj ste vi izvedeli za te dogodke in kdaj prvič odpotovali tja?

Za to sem izvedel v začetku avgusta istega leta. Moj prijatelj Janez Kompare, duhovnik, je potoval v Split k svoji sestri na štirinajstdnevni obisk. Ko se je na letališču sešel s sestro, so bile njene prve besede: „Janez, a veš, kaj se tukaj dogaja? Marija se prikazuje!“ Rekel je, da so se povsod, tudi po vseh lokalih, ljudje pogovarjali le o tem. Drugi dan so sedli v avto in se odpeljali v Medžugorje. Rekel je, da je šla na Crnico procesija ljudi, ki je bila videti kot mravlje, in vsak je v roki držal rožni venec. „Že to je nekaj pomenilo,“ je rekel, „tudi če bi

prikazovanj ne bilo. Ker pa je po časopisju tedaj pisalo, koliko škode delajo romarji po tamkajšnjih njivah, je komentiral, da je to nemogoče, saj je povsod samo kamenje.

Kako ste pa vi prvič romali?

Potoval sem s prvim slovenskim avtobusom, ki ga je vodila že pokojna učiteljica Zofka Rakuša.

Na njem smo bili tudi trije duhovniki – p. Klemen, frančiškan, župnik od Sv. Tomaža pri Ormožu in jaz. Potovali smo ponoči. Zjutraj smo se ustavili v Mostarju v frančiškanski cerkvi, kjer smo v tamkajšnji učilnici imeli slovensko mašo, in potem nadaljevali pot v hotel v Ljubuškem na počitek; v Medžugorje smo krenili šele popoldan.

Takrat je policija vse, ki so prihajali tja, lovila, zato smo se morali zaustaviti vsaj kilometer pred cerkvijo; naprej nismo smeli, ker je bilo zastraženo. Ker pa drugi dan šoferji niso hoteli peljati v Medžugorje, smo se tja odpeljali s taksiji. In to že ob petih zjutraj. Duhovniki smo tam somaševali in pozno popoldan smo krenili nazaj proti Ljubljani. Tako nismo mogli obiskati ne Crnice in ne Križevca, saj je bilo vse zastraženo.

Vi ste vodili veliko vlakov iz Slovenije do Mostarja in do danes tudi zelo veliko avtobusov. Večkrat na leto organizirate romanja v Medžugorje.

Da, najbolj zanimivo, čudovito je bilo petnajst posebnih vlakov za Medžugorje. Nekoč sta v enem tednu šla celo dva, saj prvi ni mogel sprejeti vseh potnikov. Potem so se Štajerci od nas ločili, ker so ob povratku morali čakati v Zidanem Mostu po dve uri, da so se lahko peljali naprej proti domu. Zato so organizirali nekaj svojih vlakov iz Maribora. Naš prvi vlak je bil največji. Na njem je bilo 774 romarjev in zelo ganljivo je bilo poslušati na ljubljanski železniški postaji, ko so po zvočniku vsakih pet minut povedali, da stoji poseben vlak za Medžugorje na 5. tiru.

Samo za prvega so povedali, da pelje proti Mostarju, za vse ostale pa je bilo jasno, da peljejo za Medžugorje. Takrat je kapucin p. Stanko iz Škofje Loke na vlaku dejal, da naj gre spovedovat na posebni vlak, kdor ne verjame v

Medžugorje, pa bo razumel, kaj se tam dogaja.

Če neki romarski kraj obiščemo enkrat, dvakrat, trikrat, se nam zdi to dovolj. Kaj vas tako zelo nagovarja, da ne popustite in da že od leta 1981 ves čas enako goreče organizirate romanja in tja vsako leto spremljate množico ljudi?

Veste, nikjer drugje človek ne občuti Marijine navzočnosti tako živo kot v Medjugorju ...nikjer drugje ... takšne sreče. To je preprosto čudovito. Ko sem obhajal 25-letnico mašništva in sem tam maševal, sem duhovno čutil, da je okoli mene polno duhovnih bitij. Prepričan sem, da so bili angeli, ki so dali nepopisno doživetje, občutje. Če si v množici, te ljudje od vseh strani stiskajo, tam pa sem občutil ravno nasprotno. Čutil sem takšno lahkoto, da se tega ne da opisati.

Kaj ste doživljali v tistih prvih dneh, ko ste se prvič povzpeli na Crnico in na Križevac?

Takrat v Medžugorju ni bilo nobene restavracije, ne gostilne, daleč stran od cerkve so bili en bife in dve mali trgovini. Pa nismo ničesar pogrešali. Vsake pol ure je po Medžugorju krožil policijski avtomobil. Miličniki so šli na Crnico in pobirali osebne izkaznice. Nas so zaustavili, ko smo 1. maja 1983 šli s Križevca, in nam pobrali osebne izkaznice; ker sem na Križevcu ljudi fotografiral s polaroidno kamero, so jim policisti pobrali tudi te fotografije, prinesene z vrha Križevca za spomin. Ker pa so mene hoteli odpeljati v Čitluk na zaslišanje, so se romarji enoglasno uprli z besedami: „Ne damo ga! Kamor bo šel on, bomo šli tudi mi.” Miličnik je dejal: „Potem pa vsi!” Cel avtobus se je tako odpeljal v Čitluk, s šoferjem pa sva morala na zaslišanje. Vse druge so le vpisali v posebno romarsko knjigo. Na zaslišanju sva morala odgovarjati na običajna vprašanja: od kot ste, čigavi ste, kje ste izvedeli za Medžugorje, zakaj ste šli na hrib? Dejal sem, da

zato, ker se zgoraj prikazuje Marija in ker se včasih vrti križ. Pa je dejal: „Vemo mi za to.“ Ko sem šel z zaslišanja, so vrnili osebne, fotografij pa ne. Prosil sem, naj nam vrnejo tudi fotografije ali pa nam naj dajo potrdilo, da so nam jih odvzeli. Na te besede so fotografije vrnili. Zgodaj popoldne smo se nato začeli vračati proti Sloveniji.

Ste eden redkih duhovnikov, ki je Devico Marijo videl ob njenem prikazovanju v Medžugorju ...

Marijo sem na daljavo videl večkrat. Gledal sem jo od župnijske cerkve na Križevac. Bila je visoka kakšnih 20 cm, snežno bela. Vedno nam je pomahala z rokami v pozdrav, mi pa smo pokleknili in molili. Bilo je 25. maja 1982, ko smo jo gledali ves čas molitve rožnega venca. To je bilo enkratno. Tisto jutro se je Marija prikazala trikrat. Prvi so odšli iz hotela v Ljubuškem že ob petih zjutraj, jaz pa sem moral počakati, da so vsi oddali ključke. V Medžugorje sem prišel šele ob pol osmih. Neka romarka je skočila k meni, me objela in dejala: ‘Kje si pa hodil, videli smo Marijo.’ To mi ni bilo ravno všeč, saj bi jo tudi sam rad videl. Rahlo je deževalo. Gledali smo na Križevac, križ se je svetil, kot da je srebrn. In v nekem trenutku se je križ kot odtrgal s podstavka, se dvakrat zavrtel in se potem začel absorbirati, da so od njega ostale le tanke črtice. Potem se je na tisti podstavek postavila srebrno bela žena in mi smo jo gledali. Včasih sem imel s seboj romarje, ki so šli na pot samo zato, da bi videli

Marijo. Tako, malo cirkuško! In enkrat sta bila z nami dva moška, ki sta že ob 12.00 naročila taksi in se peljala v Žitomisliče na železniško postajo in tam v gostilni čakala šest ur na odhod vlaka proti Ljubljani. Pet minut pred drugo uro popoldan pa je nekdo zavpil, da je prišla Marija. Stopili smo iz cerkve in gledali na Križevac. Pod levim krakom križa je v zraku lebdela Marija. Trikrat nam je pomahala z rokami v pozdrav, mi pa smo pokleknili in molili. Na voljo ni bilo veliko taksijev, začeli so voziti nazaj v Žitomisliče. Tista dva sta nas spraševala, če smo kaj videli. Ko smo jima povedali, da smo videli Marijo, jima je bilo zelo žal in sta dejala, da sta šla na romanje le zato, da bi jo videla tudi sama. Vsak, ki gre v Medžugorje le iz gole radovednosti, se bo nazaj vračal prazen, brez vsakih doživetij. Kdor pa roma tja s srcem, ker želi povečati svojo osebno vero, upanje in ljubezen, pa bo domov nesel polno dušo, kolikor bo zmogel nositi.

„Vera pa je obstoj resničnosti, v katere upamo, zagotovilo, uvidenje stvari, ki jih ne vidimo.“ Vi pa ste videli? Kaj to pomeni za vašo osebno vero?

Rast. Nekaj čudovitega. To se ne da povedati, treba je le doživeti. Eno od vidnih znamenj v Medžugorju so bili tudi ptiči. Mislim, da je od tega 11 let, ko smo bili zjutraj na Križevcu in je z južne strani proti nam letela jata kormoranov. To so ptice roparice, ki

Katera znamenja ste še videli na lastne oči?

Na lastne oči smo videli še vrtenje sonca, o hostiji v soncu pa so pripovedovali drugi, jaz tega nisem videl. Leta 2000 pa se je pri neki družini s popolnoma slepim očetom zgodilo to, da je slepi ponoči začel klicati družino, naj gredo ven, ker se zunaj nekaj dogaja. Ko so prišli ven, so videli domače ljudi, ki so na dvorišču klečali in gledali na Križevac. Na Križevcu je bila močna svetloba in v njej je bila Marija. Neki Nizozemec je to snemal s kamero in samo na enem posnetku se je pokazala tudi Marija. Potem pa se je ta svetloba premaknila na Crnico, kjer je ostala do jutra.

(Se nadaljuje.)

praznijo naše reke. Ena ptica na dan poje 8 kg rib. Letijo v obliki črke V, da lažje režejo zrak. Ko pa so priletele nad Križevac, so se začele nenadoma mešati sem in tja in vreščale, kot da bi hotele našo pozornost. In naenkrat so naredile krasen Marijin monogram. Ogromen M čez celo goro, notri pa A in tri ptice so bile še za črtico pri A-ju. To smo gledali kakih 10 min. Ves čas so kričale. Ali so slavile Marijo ali pa so opozarjale nas, da naj gledamo. Spomnil sem se na tisto, kar je Jezus rekel: če boste vi molčali, bodo kamni spregovorili. To je bilo 8. ali 10. februarja, čisto točnega datuma se ne spomnim.

Besedilo in fotografije:
Klemen Krpan

PRIČEVANJE

OD MARIJE Z MARIJO PO MARIJI K MARIJI

Rada bi pričevala o brezmejni Božji milosti in o tem, da zame, grešnico, z Marijo nobeno breme ni pretežko. Celo nasprotno, večje ko je breme, večjo milost čutim.

V zgodnjih jutranjih urah sem se pod duhovnim vodstvom p. dr. Leopolda Grčarja s Frančiškovo družino odpravila na svoje drugo romanje v Medžugorje. Z blagoslovom od brezjanske Marije sem se z mamο Marijo po zaslugi gospe Marije odpravila k Mariji v Medžugorje. Naša skupna mati Marija mi je s svojo vseobsegajočo prisotnostjo dajala občutek, da nad našim romanjem nima samo ene roke, ampak kar obe. Že prvo jutro smo bili priče čudovitemu

sončnem vzhodu, sonce pa nas je spremljalo tudi preostala dva dneva novembrskega romanja.

Prvič sem romala v Medžugorje kmalu po očetovi smrti. Bilo je avgusta 2014, v času 25. Mladifesta, na katerem se nas je zbralo na tisoče mladih in mladih po srcu z vsega sveta. Vodilna misel so bile Jezusove besede učencu, katerega je ljubil in ki je z njegovo materjo stal pod križem: »Glej, tvoja mati!« Že prvo romanje mi je prineslo neštete milosti. Vedela sem, da se bom v Medžugorje vračala, želela sem, da bi tja lahko pripeljala tudi druge ljudi. Sedaj menim, da mi je Marija že takrat sporočala, da v Medžugorje kliče mojo mamο.

Mama mi je med potjo opisovala svoje občutke, ki so bili skoraj enaki kot moji na prvem romanju. Zaradi vse lepote in milosti, ki sem jo takrat doživljala, je bil to zame znak, da sva skupaj na pravi poti. Zdelo se mi je, da naju je obe Mati Marija osebno povabila.

V lepo hercegovsko vasico smo prispeli v poznih popoldanskih urah. Medžugorje je v svetu postalo znano leta 1981, ko se je 25. junija Marija prvič prikazala šestim otrokom in se jim predstavila: »Jaz sem Kraljica miru!« Od tistega dne jih imenuje »moji angeli«, daje jim sporočila, ki jih oni posredujejo vsemu svetu. Gospa nas poziva na pot, ki vodi k Bogu, čeprav je težka, trnjeva in zahteva od nas veliko odpovedovanja. Stalno nas poziva k miru, molitvi, postu, pokori in spreobrnjenju.

Po prihodu smo šli na Crnico, na kamnit hrib, kjer se je Marija pogosto prikazovala otrokom. Leta 1989 so ob poti na Crnico postavili bronaste reliefne table z upodobljenimi skrivnostmi rožnega venca. Tudi mi smo molili rožni venec. Sledila je maša v medžugorskem svetišču in po njej adoracija – čaščenje Najsvetejšega. Srce je zaigralo ob milih zvokih violine.

Naslednji dan zjutraj smo imeli srečanje z vidkinjo Vicko. Ona in Jakov sta edina, ki jima je Marija pokazala nebesa. Vicko smo s pomočjo prevajalcev poslušali v treh različnih

jezikih. Sledila je sveta maša v kapeli zraven cerkve. Tam smo ob relikviji sv. Antona Padovanskega, ki je opominjal, da je živa govorica, ko govorijo dela, energično skočili na pot svetosti, na pot ljubezni, vere in darovanja. Pot svetosti, ki velikokrat pomeni tudi plavanje proti toku in trpljenje, ter postaja križevega pota, ki mi je bila dana v premišljevanje od patra Srečka, ki ne pozna moje zgodbe, sta se me močno dotaknili.

Že več kot leto in pol se z Božjo pomočjo, pomočjo Cerkve, dušnih pastirjev, družine in pravih prijateljev ter somišljenikov v službi borim za prave vrednote, za svojo pravico, za prijazno delovno okolje, ki pozitivno vpliva na kreativnost in učinkovitost zaposlenih, in za način poslovanja, ki vodi v svetlo prihodnost in tvori harmonijo z lokalnim prebivalstvom. Nasproti mene je večji sistem trenutno vodilnih ljudi in večkrat se počutim, kot da plavam proti toku. V procesu sem bila nepravilno obsojana, presojana, ranjena in ponižana. Vključenih je bilo veliko ljudi, nekateri pod prisilo, v strahu za svoje službe, drugi pod vplivom zla.

V premišljevanje sem dobila prvo postajo: Poncij Pilat Jezusa obsodi na smrt. Mama, ki mojo zgodbo pozna, je ostala brez besed. To je bil dokaz, da za Boga ni naključij. Premišlujem, kaj je storil Jezus, da si je »zaslužil« tako ponižanje in trpljenje. Predstavljam si njegova občutja, ko je stal pred ljudmi

– mnogi od njih so bili hodili za njim, govoril je z njimi in jih učil v času svojega javnega delovanja. Zame je zaradi moje vzporedne življenjske situacije premišljevanje o tem milost in dobesedna Božja spodbuda, da sem na pravi poti. Jezus me nagovarja po apostolu Luku: »Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Oduščajte in vam bo oduščeno ...« (Lk 6,37).

Popoldan je del naše skupine odšel na Križevac, drugi del skupine, v katerem sva bili tudi midve z mamo, je šel v Cenacolo. To je skupnost mladih, ki se zdravijo od odvisnosti. Ta obisk se je najbolj dotaknil moje mame. V svojem srcu je čutila, da tamkajšnji mladi nosijo pomembno sporočilo zanjo. Ti fantje so iskreni pričevalci. Poslušali smo dve močni zgodbi, ki sta nam orisali življenje v skupnosti, katere ustanoviteljica je sestra Elvira. Svoje dneve preživljajo ob molitvi, delu, pogovoru, skrbi za druge. Živijo od tega, kar pridelajo in dobijo. Bog pa je milosten in poskrbi, da je vedno ravno prav vsega za vse ... Mladi, ki zabredejo zelo globoko, v resnici bolj intenzivno iščejo, kar iščemo mi vsi. Iščejo resnično, popolno, trajno ljubezen, ljubezen, ki ne zataji, ko si v največjem blatu. V komuni to iščejo na kolenih. Na kolenih se vojna med občutki v srcu počasi spreminja v mir. Molitev prinese ozdravitev od spominov na slabe stvari, od občutkov jeze, sovraštva in zavračanja. Z

molitvijo pride zavedanje, da lahko pričakujem Božjo ljubezen, tudi če grešim tri tisočkrat na dan, in to sporočilo je najbolj ganilo mojo mamo. Sporočilo ljubezni, ki sta ji ga predala dva fanta, ki sta pričala, da za to, da smo resnično ljubljene, ni potrebno, da bi bili popolni.

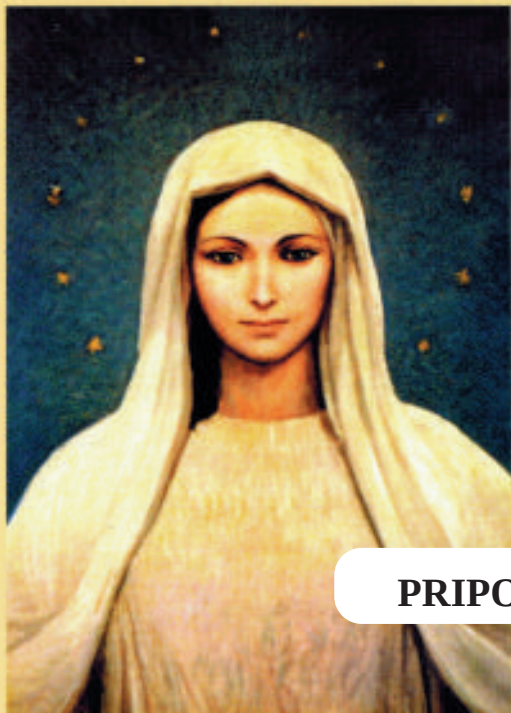
Zadnji dan romanja smo se v jutranjih urah poslovili od Marije. Zaradi lepega vremena nam je bil dan postanek v Sinju, kjer sta pri sinjski Materi Božji naša duhovna voditelja, p. Leopolda in p. Srečko, maševala za nas.

In že smo se peljali proti domu, proti brezjanski Mariji Pomočnici, proti tisti, ki razume naša srca, našo dušo, križe in težave. Koliko nam je že solz otrl, kolikokrat v skrajni stiski čudovito pomagala!

*Naša polja, naše trate,
naši ljubljene domovi
pričajte, kako mogočni
tvojih rok so blagoslovi.*

*Dokler bo izpod Triglava
vrela v daljni svet Savica,
bodo pela naša srca:
Hvala, tebi, pomočnica! (H. R.)*

Suzana

PRIPOROČAMO

SLAVKO BARBARIĆ ČE HOČETE, SPREJMITE ROŽNI VENEC.

Marsikdo potoži, da mu je težko moliti rožni venec, ali pa se ga celo izogiba, ker se mu zdi dolgočasen v svojem ponavljanju. Pater Slavko Barbarić je očitno zaznal to težavo vernikov in je napisal knjigo, ki lahko olajša, dopolni ali obogati to molitev, ki jo tudi Marija zelo priporoča. V sporočilu 25. januarja 1991 nas tako kliče:

"Dragi otroci!

Danes vas, kot nikoli doslej, kličem k molitvi. Vaša molitev naj bo molitev za mir. Satan je močan in hoče uničiti ne le človeška življenja, ampak tudi naravo in planet, na katerem živite. Zato, dragi otroci, molite, da bi se po molitvi zavarovali z božjim blagoslovom miru. Bog me je poslal k vam, da bi vam pomagala.

Če hočete, sprejmite rožni venec! Že sam rožni venec lahko naredi čudeže v svetu in vašem življenju.

Blagoslavljam vas in ostajam z vami, dokler bo Božja volja. Hvala vam, ker nočete zatajiti moje navzočnosti tu, in hvala, ker vaš odgovor služi dobremu in miru.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Izhodiščna misel p. Slavka (ki je poleg papeža sv. Janeza Pavla II. edini človek, o katerem je Marija rekla: vaš brat Slavko se je rodil v nebesa in prosi za vas) je, da je rožni venec (RV) svetopisemska molitev. Zato pravi: »S pomočjo Božje Besede ... bomo vstopali ... v to, kar molimo in beremo. Takšen

način RV bo vsakemu izmed nas omogočil pogled v našo notranjost, istočasno pa bomo imeli pred seboj resnično podobo tega, kakšno je naše življenje v odnosu do življenja Jezusa in Marije na zemlji ...»

V prvem delu knjige so zbrana razmišljanja za skrivnosti veselega, žalostnega in častitljivega dela RV, in sicer tako, da z njihovo pomočjo posamezne skrivnosti ne premišljujemo le ob eni desetki, ampak ob celem RV. V drugi polovici knjige pa so zbrana razmišljanja za različne priložnosti (npr. RV za adventni čas, božični RV, RV velikonočnih srečanj ...) in molitve po RV (npr. molitev preklinjevalca, alkoholika, zavistneža, ločenega, materialista, molitev za družine ...).

Vsako poglavje se začne s konkretnimi navodili in spodbudami za molitev. Tako beremo: »*Pomembno je, kje, kako in s kom se moli. Pomembno je najti križ ali podobo, ki vam pomaga, da se bolje zberete. Sveča je vedno dobrodošla pomoč pri molitvi.*« Vsaka skrivnost pa se začne z enim od Marijinih sporočil.

Besedilo se nadaljuje z razmišljanjem. V velikonočnem RV smo npr. povabljeni, da razmišljamo ob ljudeh, ki jih je Vstali srečal: »*Gospod Jezus, zahvaljujem se ti, ker nisi prezrl stiske emavških učencev. Čeprav sta zapustila Jeruzalem, da bi se vrnila domov, si jima sledil ... Postal si popotnik s popotniki ... Jezus, sedaj resno razmišljam o svojem življenju. Tudi*

zame si prijatelj na poti, nepoznan, a vendar resničen prijatelj. Ali sem vreden biti blizu tebe? Kakšni so moji razgovori? O čem govorim s prijatelji? Priznati moram, da si redkokdaj temelj mojih pogovorov in da moji pogovori pogostokrat potekajo o napakah in sodbah drugih ljudi. Ali mi lahko odpustiš? Zavedam se, da si mi dostikrat mogel slediti samo od daleč, in ko si se mi približal, nisi mogel vstopiti v moj pogovor; kajti to, o čemer sem govoril, je bilo slabo. Jezus, daj mi moči za premagovanje zla znotraj mene, naj bo vsaka moja beseda izmenjana s teboj. Bodi od sedaj naprej vedno središče mojega pogovora, cilj in luč moje poti.«

Na tak način nam avtor pomaga, da RV povezujemo s svojim vsakdanjim življenjem, kar je tudi namen knjige. Pogosto bralca tudi spodbuja: *V molitvi je pomembno biti potrpežljiv ... in z ljubeznijo posvetiti čas Bogu. Ljubezen daje molitvi žar, česar pa ne smemo zamenjati z občutki ... Molitev s srcem namreč ni zbrana molitev ali molitev, polna občutkov, ampak je molitev kot odločitev: Ti si me poklical in želim biti s Teboj.*

Knjigo, ki ima 359 strani, je lepo prevedel in izdal Mitja Rudolf, samo pri njem jo je možno tudi kupiti (naročilo po telefonu 041 819 271, cena je 20 € + poštšina).

Mirjam Sterle

KOTIČEK MLADIH

ROŽNI VENEC IN PALICA

Vsako leto smo v Medžugorju z navdušenjem gledale predstavitve držav in komaj čakale, da se predstavi Slovenija. Hkrati pa smo se spraševale, če bi kdaj lahko tudi me bile na mestu tistih mladih, na odru, s tablo, na kateri piše Slovenija, in z našo zastavo, ki bi jo ponosno držale.

Ko smo prvi dan izvedele, da letos Klavdija vodi predstavitve naše države ob različnih priložnostih na Mladifestu, smo vedele, da te

priložnosti ne smemo zamuditi. Opazile smo namreč, da so se ob uvodni slovesnosti pod slovensko zastavo sprehajali trije, ki so bili na našem avtobusu, in zato smo Klavdijo kaj kmalu vprašale, če bo kakšna možnost, da bi to uspelo tudi nam.

Sreča se nam je nasmehnila konec tedna. Izvedele smo, da bo tako kot prejšnje leto na zaključnem programu nekaj z vsemi državami, za to pa so potrebovali ravno tri predstavnike.

Javile smo se in nestrpno pričakovale ta večer. Že pred rožnim vencem smo morale po tablo in zastavo (presenetljivo, ko imaš enkrat zastavo v rokah, ugotoviš, koliko Slovencev je v Medjugorju). Naročeno nam je bilo, da moramo po obhajilu za cerkev, kjer so nas razporedili v dve vrsti po abecednem redu, na vsako stran cerkve eno vrsto. Dolgo smo čakali in malo nam je bilo žal, da smo zamudile zadnjo adoracijo na Mladifestu, saj zadaj za cerkvijo ni bilo nobenega miru.

Pričakovanje se je stopnjevalo, ko smo se pomaknili naprej. Prijazni Slovaki so se odločili, da nas kljub abecednemu redu spustijo naprej, da bomo bolj videle, saj so bili precej visoke postave. Končno smo odšli pred oltar, pred tisočglavo množico, kjer je vsaka država prejela v roke rožni venec in popotno palico, ki sta simbol našega poslanstva v svetu, ko nas Jezus kot učence pošilja na vse konce sveta oznanjat Njegov evangelij. Postavili smo se v vrsto na stopnice, kjer so nas blagoslovili vsi

prisotni duhovniki. Nato so nas prostovoljci usmerili med množico ploskajočih in pojočih ljudi. Zanimivo je bilo, da je neki moški zgrabil našo palico – najbrž zato, ker je bila blagoslovljena, izpadlo pa je, kot da jo želi ukrasti. Na srečo smo jo obdržale in jo kasneje podarile naši Klavdiji, saj nenehno potuje in potrebuje blagoslova in moči, da vodi ljudi po pravih poteh.

Izkušnja je bila intenzivna, kljub temu da smo bile malce razočarane, saj smo glede na prejšnje leto sklepale, da bomo na odru nekoliko dlje. Vseeno pa je bil zanimiv občutek stati pred tolikšno množico ljudi, tam, kjer se vse dogaja, in prejeti blagoslov kar več kot 500 duhovnikov. Res nekaj posebnega! Za naslednje leto upamo, da nam uspe že prvi dan priti na oder.

Mariji izročamo svoja življenja in jo prosimo, naj nas priporoči svojemu Sinu, da bomo pristni oznanjevalci Njegovega evangelija.

Brigita, Zala, Marija

KOTIČEK MLADIH

JE BOG ALI NI BOGA?

V »svojem« molitvenem svetu sem se med drugimi oblikami molitev večkrat hotel tiho, v mislih pogovarjati z Očetom ali z Jezusom. Ob takšni obliki molitve sem ponavadi Boga nekaj spraševal in On mi je tudi odgovarjal, včasih pa je bil tudi tiho. Večina odgovorov je bila takšnih, kot sem jih tudi pričakoval, nekaj pa tudi takšnih, kot jih nisem. Glede takšne oblike molitve sem tudi večkrat pomislil, da gre le za moje fantazije oz. domišljijo, ali pa celo to, da lahko prihajajo misli tudi od hudega duha. Vse to troje je možno, tako nam je povedal tudi duhovnik Toni Kmet, ki je bil eden izmed dveh naših letošnjih duhovnih spremljevalcev na romanju na 26. festival mladih v Medžugorje.

V Medžugorju sem nekega dne z dvema prijateljema, Bojano in Kristjanom, šel tudi v kapelico, kjer je

bilo izpostavljeno Najsvetejše. Tam smo bili približno tričetrt ure. Nekaj časa sem klečal in se v mislih pogovarjal z Jezusom, potem pa sem še malo posedel. Tam so bili tudi trije, ki so se ulegli na tla, tako kot ležijo duhovniki ob posvetitvi. Tudi mene je Jezus nagovoril, naj se tako uležem. Pa se nisem mogel. Bilo mi je nerodno, predvsem zaradi tega, ker sta tam bila tudi Bojana in Kristjan. Rekel sem Jezusu: »Glej, slabič sem, sprejmi me takšnega!« Odgovoril mi je: »V redu, sprejemam te takšnega, kot si!« Potem sem še nagovoril Jezusa, naj mi še kaj pove in On mi je, kot že večkrat poprej, ponavljal: »Ljubim te, Ljubim te, ljubim te...!«

Iz kapele sem šel potem naravnost k sveti spovedi in za pokoro dobil to, da naj grem za tri do pet minut v že poprej obiskano kapelico – duhovnik seveda

ni vedel, da sem jaz iz te kapelice ravnokar prišel. Če me spomin ne vara, takšne pokore še nisem dobil, odkar hodim na romanja v Medžugorje (na festivalu mladih sem bil letos desetič). No, jaz sem takoj vedel, zakaj takšna pokora. Odšel sem naravnost v kapelico, se takoj ulegel iztegnjen s trebuhom na tla, tako ležal pet minut pred Najsvetejšim in tako opravil svojo pokoro. Hkrati s tem pa sem dobil tudi potrditev, da vsa molitev pred Najsvetejšim tisti dan ni bila domišljija ali fantazija in ni bilo nič od hudega duha, ampak je res bil to Jezus sam, ki mi včasih – po moji človeški logiki kar

prevečkrat – govori: »Ljubim te, ljubim te ...!« Včasih si želim, da bi mi dal še kakšne napotke za življenje, kakšno potrditev, da sem se za neko stvar prav odločil ipd.

Hvala Oče, da se lahko pogovarjam s teboj, da se lahko pogovarjam z Jezusom, oprosti pa mi Sveti Duh, ker te nekoliko zanemarjam. Pridi tudi ti, Sveti Duh, in napolni moje srce in srca vseh nas, da bodo gorela tudi za tebe! Oče, Sin in Sveti Duh, hvala vam za vse! Amen!

Stanko Fekonja

KOTIČEK MLADIH

DRUŽINSKO DREVO

V Medžugorje sem odšla z veliko prošnjo, da mi Marija pomaga, da se osvobodim svoje preteklosti, hkrati pa sem v srcu nesla še vse svoje domače in njihovo preteklost ter tudi za njih prosila osvoboditve. Nisem namreč vedela točno, po kakšni osvoboditvi hrepenim, česa se želim osvoboditi, ker nisem poznala resnice.

Neko dopoldne, ko sem v Medžugorju tako ležala pod drevesi z zaprtimi očmi in poslušala katehezo, se mi je nenadoma pojavilo pred očmi drevo, mogočno, visoko, z veliko razvejano krošnjo, veje pa niso imele listov. Ko sem tako nekaj sekund opazovala to mogočno drevo, sem občutila njegovo moč, trdnost in veličino. Po nekaj sekundah se je na vrhu debla, kjer se začne krošnja, pojavila silhueta z razprostrtimi

rokami, odeta v belo dolgo ogrinjalo do tal. Potem je prizor izginil. Ne vem, ali je bila to silhueta Jezusa ali Marije. V naši domači cerkvi imamo zelo podoben Jezusov kip, le da nima belega oblačila.

Nekaj časa sem še razmišljala, kaj bi to pomenilo, potem pa so prišle že druge misli. Čez nekaj ur sem vseeno to povedala svojemu možu, a po tistem o tem nisva več razmišljala.

Ko sva prišla iz Medžugorja, sva bila še en teden doma na dopustu in v tistih dneh mi je neka oseba pripovedovala o dogodkih iz preteklosti mojih bližnjih. Ko sem to slišala, sem dobila odgovore na številna vprašanja, ki sem si jih zastavljala vse življenje, nisem pa našla odgovorov, niti nisem o tem s komerkoli govorila. Vedno pa sem

čutila neko težo in breme, kajti nikoli se o ničemer z nikomer ni govorilo. Prav ta molk je postajal vedno težje breme, hkrati pa je porajal veliko vprašanj. Vse naše dotedanje besede so bila polne obtoževanj, očitanj, jeze in zamer ... enako tudi dejanja!

V tistem trenutku so me te besede zbolele in želela sem si, da slišano ne bi bilo resnica, hkrati pa sem občutila takšno olajšanje in lahkotnost, da se mi je zdelo, kot da so se neke verige v meni zdrobile.

Preko te osebe sem spoznala, da se mora naše družinsko drevo očistiti, da bo lahko nekoč ozdravljeno ... tudi s svetimi mašami.

Ko je ta oseba odšla, sem začela povezovati stvari, vse, kar sem novega slišala, s tistim, kar sem vedela, ko sem še živela doma. Vse se je je povezovalo. Vsako vprašanje je dobilo odgovor, vsaka nerazumljena reakcija svoj vzrok. Neverjetno spoznanje ... neverjetni občutki ... najbolj pa sem v tistih trenutkih

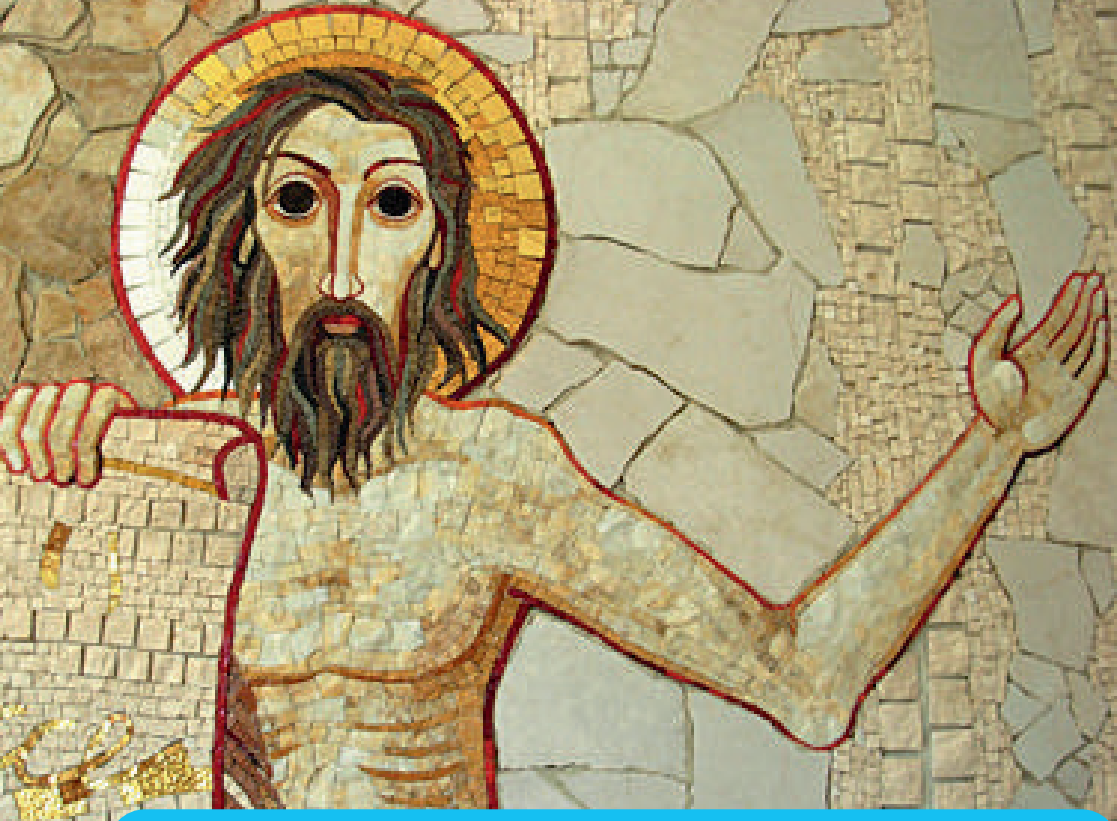
začutila usmiljenje ne sramu, ne krivde, nobenega obtoževanja ni bilo, nič od tega ... ampak neskončno reko usmiljenja do mojih dragih oseb, ki se je pretakala skozi moje bitje ... Želela sem si biti ob njih, jih objeti, jim povedati, da jih imam rada take, kot so, z vso njihovo preteklostjo, z vsemi njihovimi napakami, z vsemi slabostmi ... Želela sem jih prositi odpuščanja za vse tiste moje besede in dejanja, ki so jih še dodatno ranila. V tistem trenutku sem začutila takšno ljubezen do njih, kot še nikoli dotlej. Ko sva ostala sama z možem, sem se spomnila prizora iz Medžugorja ... in sledil je še en »aha-trenutek«: naše družinsko drevo ... naša rodbina ... Jezus ... razprostrte roke ... belo oblačilo ...

Hvala ti Marija, tebi Jezus pa vsa slava in čast na vekov veke.

Amadeja

Foto: Primož Sosolič

LETOŠNJI PRAZNIK ROJSTVA JANEZA KRSTNIKA (24. 6.) V MEDŽUGORJU

»Glas vpijajočega v puščavi:
Pripravite pot Gospodu,
zravnajte mu steze!« (Lk 3,4)

24. junij je dan, ko se je Marija v Medžugorju prvič prikazala vidcem. Mlada žena z otrokom v naročju je z roko vabila tamkajšnje otroke, naj se ji približajo. Presenečeni in prestrašeni je tistega dne niso »ubogali«. Naslednji dan približno ob istem času je Gospa spet prišla in tisti dan so se z njo pogovarjali in skupaj molili. Zato se 25. junij praznuje kot dan začetka prikazovanj.

Že če samo bežno razmislimo o teh

dogodkih, hitro razumemo tesno povezanost praznika Janeza Krstnika z začetkom Marijinih prikazovanj v Medžugorju. Kot je Janez Krstnik neposredno napovedoval Kristusa in celo pokazal Nanj, tako nas tudi Marija kliče, naj odpremo svoja srca, da nas bo mogla voditi k presvetemu srcu svojega sina Jezusa. Njen cilj je, da postanejo naše, njeno in Jezusovo srce eno srce. In obljublja nam, da bo njeno srce zmagalo.

Letošnje praznovanje se je začelo s Pohodom miru, ki ga je med vojno, 24. junija 1992, začel g. Hubert Liebherr iz Nemčije. Tudi letos je procesija z

molitvijo in s pesmijo ob 6. uri zjutraj krenila izpred cerkve in samostana na Humcu, malo pred 10. uro pa se je pohod zaključil s češčenjem Najsvetejšega pred cerkvijo sv. Jakoba v Medžugorju.

Večerna sveta maša je bila zelo slovesna. V pridigi je pater **Svetozar Kraljević** zbrane tako nagovoril:

Evangelist Luka piše o rojstvu Janeza Krstnika. »Medtem se je Elizabeti dopolnil čas poroda. Rodila je sina« (Lk 1,57). Božje delo se začne z rojstvom. Ko Sveto pismo slavi sveti začetek, slavi Stvarnika in stvaritev.

Sveto pismo prav razumemo takrat, ko dovolimo, da se nam zgodi svetopisemski dogodek, po katerem se v nas izpolnjuje Božji načrt. Janez Krstnik se želi roditi tudi danes, želi z nami živeti, želi biti eden izmed nas, pa čeprav bi bilo potrebno umreti.

Evangelij razumemo toliko, kolikor mu postavljamo podobni. Janezu postavljamo podobni, kadar ga sprejmemo tako, kot sta ga sprejela mati Elizabeta in oče Zaharija. Elizabeta in Zaharija sta sprejemala Božji načrt. Že davno sta sprejela, da nikoli ne bosta imela otrok. S prihodom Janeza sprejmeta nov Božji načrt. Po njuni pripravljenosti in po Božji milosti je tudi njun otrok Janez pripravljen na vse, kar je Božje.

Z našimi življenji želi Gospod pisati novo Sveto pismo. Sveto pismo je živo bitje. Biblija ni spomin na davne dogodke, ni suvenir. Ne govori o preteklih dogodkih in ljudeh, ampak

želi živeti v vsakem današnjem človeku na pristen in resničen način, z vso svojo močjo. Stvarnik želi, da bi bila zgodba o Elizabeti, Zahariju in Janezu resnična zgodba o nas.

Te dni sem gledal dokumentarni film Višnje Starešine Sovražnik naroda. Film govori o povojni veri, trpljenju, ljubezni in umiranju.

Nekateri izmed vas poznate življenjsko zgodbo varaždinskega škofa Josipa Mrzljaka. Njegov oče je bil državni blagajnik na policijski postaji Vukovar. 12. 4. 1945 so ga odpeljali in nikoli se ni vrnil. Mali Josip ni imel niti leto dni, žena pa je bila drugič noseča. Bili so izgnani iz Vukovara. Odšli so v Krašić. Ravno takrat je tja v hišni pripor prišel kardinal Alojzij Stepinac, brat babice malega Josipa. Pod njegovim budnim očesom je mali Josip odraščal.

Zaharija je onemel. Te žene, vdova in toliko drugih, so desetletja molčale. Bile so vdove, a so morale molčati. Niso smele reči, da je bil mož odpeljan in da je izginil. Mati je morala molčati s težjim molkom od Zaharijevega.

Telefoniral sem škofu Mrzljaku in ga prosil, naj mi kaj pove o materi in o tistih dneh. Rekel je: »Redko govorimo o teh svetih ženah, ki so molčale in v veliki revščini vzgajale otroke. Mati kardinala Stepinca ni imela priložnosti veseliti se, da je njen sin postal zagrebški nadškof in kardinal. Žalovala je kot tolike druge. Namesto da bi šla v zagrebške škofijske dvore na obisk k sinu, je šla v zapor. Herojsko je živela

to bolečo realnost svojega naroda. Kakor Elizabeta je hrabro izpolnjevala sveto nalogo, ki jo je prejela. Zelo dobro se spominjam, mati je trdo delala.« In še: »Vsaka mati je Elizabeta, mati in otrok sta nosilca Božjega načrta.«

Takih herojev ne najdemo v črni kroniki. Ni moderno govoriti o herojskih družinah, očetih in materah, ki imajo otroke, ne o poštenih ljudeh, marljivih delavcih, vernikih. Zabavneje je govoriti o izdajalcih, prevarantih, slabičih.

Zato danes še bolj pozdravljamo vsako osebo, ki je kakor Elizabeta pripravljena na neizmeren čudež življenja, in ji izkazujemo čast. Pozdravljamo Janeza, ki se je pripravljen roditi in biti Božji in pripravljati Gospodove steze.

Neki mladenič je bil glavni menedžer v malem podjetju, ki se je razvijalo. Prišli so do njega in mu ponudili podkupnino za nekaj, kar ni bilo ne moralno ne pošteno. Pojasnili so mu: »To je normalno.« Odklonil je. Podjetje je kmalu propadlo. Mladenič pove: »Sedaj sem brez dela. Živim od vere. Težko je! V dolgovih sem! Ampak vem, da sem nekaj naredil za domovino: nisem vzel podkupnine. Jutri me ne bo sram pred svojimi otroki. S tem ne bi mogel živeti.« In še pogumneje zaključuje: »Nikoli ne bom odšel iz te dežele. Nočem oditi, pa tudi če bi moral biti lačen.« Na žalost mnogi odhajajo. Sedaj ponovno vozijo vlaki

brez povratka. Odpeljejo mladost na t. i. svobodni trg dela. Ali nam ni dovolj križevih potov?

Šest vidcev v Medžugorju smo od začetka imenovali OTROCI. Oni so tudi danes otroci, kakor smo vsi otroci. Sveta Mati Cerkev skrbi za otroke, za vse nas. Povedala bo, kaj naj otroci naredijo. Vseeno pa vsi nekaj vemo. Medžugorje ne more brez vidcev. Medžugorje in sveta Cerkev živita od vidcev.

Neka krščanska žena je slučajno srečala stare znance iz davnih šolskih dni. Pripovedovali so ji o poslovnih uspehih, o lepem življenju, stanovanjih, firmah, potovanjih itd. Ona pa jih je vprašala: »Kje pa je vaša vera? Ali kaj molite? Greste k sveti spovedi? Greste ob nedeljah k maši?« Medtem ko jih je to spraševala, je na njihovem obrazu zaznala ciničen nasmeh. Od presenečenja ali ...? Tako so se razšli. Čutila je, da bi jim morala kaj reči. Strah jo je bilo, da bi jih izgubila kot vernike in kot prijatelje. Po mesecu dni so jo poklicali in želeli govoriti z njo. Vprašali so jo, če jim lahko pojasni, kar jim je zadnjič rekla, in pove, kaj morajo storiti. Njen odgovor je bil preprost: »Sedite v avto, pojdite v Medžugorje, opravite sveto spoved. Pojdite na Križevac. Nič drugega.« Ugovarjali so: »Pa kako? Zakaj? Ali ni za nas pozno? Sedaj smo že ostareli. Leta so minila. Kaj se bo tam zgodilo z nami? Kaj bodo rekle naše družine?« Ona je vztrajala: »Pojdite in nič več ne sprašujte.

Pojdite!« Že naslednji ponedeljek so jo klicali in se ji zahvaljevali: »Bili smo. Hvala ti.« Ta pobožna žena pravi: » Od takrat sta minili dve leti. Zdaj so vsako nedeljo in vsak praznik pri sveti maši. Pa ne le oni, tudi njihove družine, celo nekateri od njihovih prijateljev. Vrnili so se k veri.«

Ta žena je Božji glas in je v Božjem imenu prišla pred otroke tega sveta. Podobno je z vidci, ki so Božjega glasnika videli, slišali in od njega prejeli sporočilo. Cerkev ne more brez glasnikov in brez otrok vidcev.

Nekdo je prišel v malo mesto na otoku. Rad bi ostal tam. Vendar ... Iskal je kos zemlje, na katerem bi si zgradil hišo, a ga ni mogel najti. Šel je od hiše do hiše in prosil, a mu nihče ni hotel prodati niti koščka zemlje. Po več kot letu dni se ni nič spremenilo. Začel je obupovati. Neke nedelje po sveti maši pa je prišel k njemu domačin in ga vprašal: »Še vedno želite kupiti kos zemlje?« »Seveda! Čakam, prosim, iščem ...« »Jaz sem vam pripravljen prodati zemljo. Leto dni vas spremljam in vidim, da ste vsako nedeljo pri sveti maši. Zato sem vam pripravljen prodati kos zemlje, da postanete sosed meni in mojim otrokom.«

Kakšno je merilo, s katerim merimo življenje in gradimo življenjska prijateljstva? Želel bi, da bi to bilo merilo, ki prihaja z neba, Božje merilo. V Medžugorju spoznavamo Božja merila. Tukaj srečujemo brate in sestre, prijatelje, vernike, romarje, ki gradijo

srečo in prijateljstva po merilu vere, po merilu nedeljske svete maše, po merilu svetih zakramentov našega gospoda Jezusa Kristusa, po merilu ljubezni blažene Device Marije. Amen.«

Pridigo prevedla in
zapisala uvodni tekst
Andreja Pezdevšek

VIR foto: www.centroaletti.com

S P. SLAVKOM BARBARIĆEM V MARIJINI ŠOLI

NEVERA

Kaj je nevera?

P. Slavko Barbarić je zagovornik popravljene definicije nevernika. Do sedaj je veljalo, da je nevernik človek, ki zanika obstoj Boga. P. Slavko se strinja z vidkinjo Mirjano Dragičević Soldo, da nevernik ni samo tisti, ki se razglša za brezbožneža, ali oni, ki zase trdi, da ne ve, ali Bog resnično obstaja, ampak vsak, »ki ne ljubi Boga«. Na ta način se ta pojem razširi tudi na vernike.

»Mnogi kristjani, ki se imajo za verne, pravzaprav samo vedo, da Bog obstaja, ne trudijo pa se, da bi se osebno srečali z njim. Kdor ne spreminja svojega življenja, ko sliši Božjo besedo, kdor bolj verjame svojemu besedičenju kot Božji besedi, je tudi svojevrsten brezbožnež.«

Vzroki nevere

Nevera ima svoje korenine v (ne)gledanju oziroma v posebni zaslepljenosti. Gre za »pravo duhovno spanje, stanje, v katerem ne slišimo in ne vidimo resničnosti svojega življenja in življenja drugih ljudi. Tisti, ki ne veruje v Boga, ne vidi in ne prepoznava prve in osnovne resnice svojega življenja in sveta: da je vse ustvarjeno izraz ljubezni Boga, ki se je v Kristusu razodel kot Oče. To je močna zaslepljenost, pijanost, speče stanje.«

Zanimivo je, da ljudje, ki živijo v mestu, lažje postanejo ateisti kot tisti, ki živijo na podeželju. »V psihologiji ateizma se ve, da je človek, ki je ločen od narave, ki ne doživlja vse lepote pomladi, poletja, jeseni in zime, moči sonca in dežja, neviht in strele, lepote

cvetja in sadja, čistosti izvira in moči naliiva, bližje brezbožnosti in lažje verjame, da je vse nastalo samo od sebe in da je vse odvisno od človeka. Težko si je zamisliti, kako zelo je tak človek daleč od najprvobitnejšega čudenja nad Bogom Stvarnikom. Velika nevarnost sodobnega človeka pa je, da si domišlja, da on ustvarja zakone, ki jih v resnici lahko le zasluti in odkriva. V stvarjenju človeka in celotnega njegovega bitja se kaže tako velika Božja modrost, da je resnično prav čudno, da more človek zanikati Boga in si pripisovati tisto, česar nikakor ne zmore, ter prisvajati, kar mu je dano na razpolago.«

Kolikor dlje je človek od narave, tako bolj oddaljen je tudi od Stvarnika. Ker je slep za Stvarnikovo moč, potrebuje nešteto drugih slepil. »Ko se človeku zgodi nevera in ne prepozna Boga, ne more videti niti prepoznati ne smisla svojega življenja ne smisla življenja drugih. Kdor živi v neveri, ni sposoben videti niti sprejeti pravih vrednot v življenju, ker je izpostavljen različnim valovom in tokovom sveta, ki ga nosijo in raznašajo brez poti in cilja. Takšen človek ni trden v sebi, počuti se vrženega v vesolje – in tako življenje ga spreminja v nemirnega popotnika. V temi nevere se dogajajo vsa zla in rojeva vsak nered, vsaka krivica, vojna, vsako sovraštvo, vsak umor.«

Nevera pa ne nastaja le kot posledica slepote za Božje delovanje izven nas (v ustvarjenem svetu), ampak so vzroki

zanjo tudi v nas. »Brezbožnost v vsakdanjem življenju se kaže pravzaprav v tem, da je človek prepričan, da lahko vse naredi z lastno močjo in da sme vse. To je velika prevara našega časa, ki jo želi Marija – z našim dovoljenjem – nadvladati.«

Vraževerje je posledica nevere. »Kjer se izgublja vera v edinega Boga, Stvarnika nebes in zemlje, tam se množi vraževerje vseh vrst, ki človeka usužnjuje in uničuje. Nič čudnega ni, da se v srcih ljudi množijo strah, duh uničevanja in izgubljanja globokega spoštovanja do ljudi in vsega ustvarjenega. To so strahotne posledice nevere in vraževerja. Človeško srce in duša pa sta tako ustvarjena, da želita Boga spoznati in z njim živeti. To potrjuje tudi izkušnja sv. Avgušтина, ki je rekel, da je naše srce nemirno, dokler se ne spočije v Gospodu.«

In nazadnje: vse vzroke nevere je potrebno iskati v pomanjkanju molitve, in to ne le pri ateistih, ampak tudi pri tistih, ki se razglašajo za verne. »Vzrok teoretičnega in praktičnega ateizma v svetu, tako na zahodu kot na vzhodu, je premalo molitve. Kristjani smo v veliki nevarnosti, da postanemo praktični ateisti, da torej postanemo ljudje, ki vedo, da Bog obstaja, a ga ne doživljajo v svojem življenju.«

Morda bomo presenečeni, toda brezbožnost nas lahko preseneti tudi pri tistih, ki molijo. Nekateri verniki molijo, a v tej molitvi ne iščejo Boga, ampak nekaj od Boga (zdravje, uspeh

...). Ne molijo zaradi Boga, ampak zato, da bi kaj dobili od Boga. Pater Slavko je takšno molitev imenoval brez-božna. »Ko iščemo Boga zato, da bi nam nekaj dal, in ne zato, ker ga ljubimo in želimo biti z njim, smo v nevarnosti, da bo tudi naša molitev brez Boga!

Ali lahko nevernik začne verovati?

Kakor je nevera duhovno spanje, tako je vera prebujenje iz tega spanja. »Zbuditi se iz spanja nevere pomeni prestopiti iz teme v luč, ki jo Bog daje človeku, odpreti se ljubezni, ki vodi, uči, ozdravlja in na koncu pripelje v večno življenje.« Prebujenje iz spanja

nevere je možno, vendar mora biti izpolnjen en pogoj: »Ko srce izkusi Božjo ljubezen, tedaj odgovor v vsakem trenutku življenja in v vsaki situaciji ni samo mogoč, ampak se tudi z veseljem izvrši.«

V skrbi za vero se moramo posebej boriti proti besedi »nemogoče«. Vera v Boga in »nemogoče« ne gresta skupaj. Dogaja se, da prav mi, kristjani, ki zatrjujemo, da verujemo v Boga Očeta Vsemogočnega, govorimo, da je »nemogoče odreči se slabim navadam, kletvicam, pijančevanju, drogi, nemogoče je odpuščati, biti usmiljen, nemogoče je biti pošten, pravičen, nemogoče se je boriti proti duhu sveta ... ali pa se zlahka opravičimo, da vsi tako delajo, ko gre za nekaj, kar ni dobro.«

Če »se nam večkrat vsiljuje misel, da je nekaj nemogoče, jo moramo zavreči kot skušnjo, kot nevaren virus, ki uničuje naš obrambni duhovni sistem in nas vrže na posteljo nemoči, obupa, nedejavnosti, apatije, nesmisla.«

Sprehod v naravo oziroma ljubezen do narave sta lahko veliki spodbudi za prebujanje vere – ne samo za ateiste, ampak tudi za tako imenovane vernike.

Fra Marinko Šakota
(Glasnik mira št. 7/2015.
Prevod: P. Černivec)

Ivan Dragičević (1/5)
MARIJA – MATI UPANJA

Vsem skupaj želim povedati, k čemu nas Marija kliče v teh več kot tridesetih letih, želim govoriti o sporočilih, da bi jih lažje razumeli in živeli.

Marija prihaja k nam kot Mati upanja. V ta utrujeni svet želi prinesiti upanje. Želi nas voditi, nuditi svojo materinsko roko in nas voditi k miru in k svojemu Sinu. Jezus v evangeliju pravi: Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek, dal vam bom moč. Prišli smo sem k Materi, da se ji vržemo v objem, da pri njej najdemo varnost in zaščito. Prišli smo k njej, da ji izročimo svoje potrebe, svoje želje, svoje družine. Prišli smo k njej, da ji povemo: Mati, prosi za nas in posreduj za vse nas pri svojem Sinu. V enem od svojih sporočil tako lepo pravi: »Dragi otroci, ko bi vedeli, kako zelo vas ljubim, bi jokali od veselja.« Tolikšna je ljubezen Matere. Že trideset let je minilo, odkar je Marija z nami. Trideset let milosti. Trideset let je, odkar je Marija mene vpisala v svojo šolo miru, ljubezni, molitve. V tej šoli se resnično trudim biti dober učenec. Trudim se vsak dan narediti domačo nalogo, ki mi jo Marija daje. Ne želim, da bi me gledali kot svetnika ali popolnega

človeka, ker to nisem. Trudim se biti boljši, bolj svet, to je moja želja, ki je vtisnjena globoko v srce.

Jaz se samo zato, ker vidim Marijo, zagotovo nisem spreobrnil čez noč. Vem, da je moje spreobračanje proces, program za moje življenje, za katerega se moram odločiti, v katerem moram vztrajati, v katerem se moram vsak dan spreminjati. Vsak dan moram opuščati greh in zlo, se odpirati miru, odpirati se Svetemu Duhu, biti odprt milosti, sprejemati Kristusovo besedo, besedo evangelija in tako rasti v svetosti.

Vseh trideset let se mi porajajo vprašanja: »Mati, zakaj prav jaz? Mati, ali ni bilo boljših od mene? Mati, bom zmogel narediti vse, kar ti od mene pričakuješ, prav tako, kot ti želiš? Mati, ali si zadovoljna z menoj?« Ni dne, ko si ne bi zastavljal teh vprašanj. Nekoč, ko sem bil sam pri videnju, sem jo vprašal: »Mati, zakaj si izbrala prav mene?« Nasmehnila se je in dejala: »Dragi otrok, ne izbiram vedno najboljših.«

(Glasnik Mira št. 12/11.

Prevod: P. Černivec)

MARIJA – VRH STAROZAVEZNIH ŽENA

Objavljamo prvi del predavanja o Mariji, ki ga je imela s. Snežna 30. maja letos na srečanju za Magnifikat na Bledu. S. Snežna je doktorica teologije, posveča se predvsem bibličnemu študiju Stare zaveze. Sodelovala je pri zadnjem prevodu Svetega pisma, sicer pa predava na Teološki fakulteti v Ljubljani. Njej in časopisu Družina se zahvaljujemo za dovoljenje za objavo.

»Veliko hčera je vrlo ravnalo, ti pa jih vse presegaš« (Prg 31,29).

Tako izjavlja mož vrle žene v Knjigi pregovorov. Marsikatera Izraelka si je prizadevala, da bi si zaslužila to pohvalo in mnoge so si jo. Nekatere so se zapisale v trajen spomin in njihova imena so spoštljivo izgovarjali v junaških pripovedih iz davnine. Sara, Lea, Rahela, Debora, Ana, Estera, Judita ... Seznam se kar širi. In končno Marija iz Nazareta. Njej gre naše največje občudovanje. V njej

njene starejše sestre dosežejo svojo izpolnitev in dovršitev. Ničesar jim ne jemlje, a vsem podeljuje nov sijaj.

Marijine starejše sestre

Kako so se uresničile izraelske žene pred Marijo in kako je ona temu pridala »dodano vrednost«? V Svetem pismu najdemo krasne ženske like. Navdihnjeni pisci, veliki vzgojitelji svojega ljudstva, so vedeli, da narod potrebuje zgled za življenje. In žene so morale biti njegove vzornice. Zato

so v starozaveznih pripovedih utelešale lepoto, milino, ljubezen, bogovdanost, modrost, delavnost, junaštvo ... Takšni liki iz pripovedi so se zapisali v srca in življenja mladih rodov. O njih je poslušala tudi Marija iz Nazareta.

Te starozavezne žene so v svojih družinah opravljale vsakdanja dela, tista, ki zahtevajo veliko truda in vztrajnosti, ki jih nihče ne opazi, a so nujna za preživetje. V danem trenutku pa so nekatere izvršile velika junaška dejanja v rešitev celega naroda.

Prvi človek je ob pogledu na ženo vzkliknil, da bo zaradi nje mož zapustil očeta in mater, kar mu v nobenem drugem primeru ni bilo dovoljeno (1 Mz 2,24). Učitelji modrosti so vabili mlade: »Razveseljuj se z ženo svoje mladosti. Ljubka košuta in mila srna! Njena čustva naj te vsak čas opajajo, bodi vedno zamaknjen v njeno ljubezen« (Prg 5,18–19). Res, ob ljubezni do svoje žene Rebeke se je Izak potolažil po smrti svoje matere (1 Mz 24,67). Jakobu se je sedem let služenja za Rahelo zdelo kakor nekaj dni, ker jo je ljubil (1 Mz 9,20). Nabalova žena Abigajila je odvrnila Davida od prelivanja krvi in ga tako očarala, da jo je po smrti njenega moža vzel za ženo (1 Sam 25). Celo nerodovitna Ana, kasneje obdarovana s Samuelom, v dneh svoje nerodovitnosti ni izgubila ljubezni moža (1 Sam 1,8). Ko je bil izraelski narod pod tujo vladavino

izročen pogubi, je kraljica Estera stopila pred kralja Ahasverja, ne vedoč, ali si bo nakopala smrtno obsodbo ali izprosila rešitev za rojake. Toda pridobila si je kraljevo naklonjenost in rešila svoje ljudstvo. Tudi Judita je računala samo na Boga, ko se je podala naravnost v nasprotnikov tabor, lepota in modrost pa sta ji služili kot močno orožje v zmagi nad smrtnim sovražnikom.

Ta vpogled v Sveto pismo razodeva, da so ženske očarale moške z lepoto in razumnostjo, ki so jo znale prav uporabiti, seveda še z odločnostjo, delavnostjo ipd., kar vse je izraz ljubezni. Pripovedi povedo tudi, da so te junakinje uspele z Božjo pomočjo.

Sveto pismo nam skozi moške oči razodeva, kako pomembna je bila ženska v njihovem življenju. Skozi ženske oči pa spoznavamo, kaj so njej pomenili otroci. Izraelke so hrepenele po otrocih, preživljale strah in stiske ob nerodovitnosti, za otroke so tekmoval, si jih izmaknile, se zatele k spletkam in zločinom. Če je ženska začutila, da bo ostala brez otrok, je zanje z jokom prosila Boga (1 Sam 1), jih zahtevala od moža (1 Mz 30,1sl.), zanje barantala (1 Mz 30,14sl.), ponudila možu stransko ženo (1 Mz 16), zakrinkana v pocestnico spočela od lastnega tasta (1 Mz 38) ali od upijanjenega očeta (1 Mz 19,30–38). Mojzesova mati je proti faraonovemu ukazu skrila svojega lepega dečka (2 Mz 2). Sara je pripravila Abrahama, da

je za njenega Izaka prekršil pravilo o dedovanju (1 Mz 21,9–21), Rebeka pa je prepričala svojega ljubšega sina, da je ogoljufal brata za očetov blagoslov (1 Mz 27) in bila pripravljena prevzeti nase Izakovo prekletstvo.

Ta bežen vpogled nam lahko pove, kako močno je materinstvo zaznamovalo izraelsko ženo. Bilo je način njenega obstoja. Opravičila ga je kot posredovalka življenja. V družini ji je pripadla skrb za dom, za preživetje in delo razširjene družine. Besedilo Pregovorov 31 razodeva, da je bila žena v upravljanju doma zelo samostojna. Odločala je o nakupu in prodaji dobrin, torej sklepala trgovske posle. Prva oseba v Evropi, ki je skupaj z vso svojo družino sprejela krščanstvo, je bila ženska podjetnica – trgovka s škrlatnimi oblačili (Apd 16,14–15). Toda žene so le upravljale s premoženjem domače hiše, ekonomsko oblast so imeli v rokah možje in očetje.

Marija in njene odlike

Marija je zrasla iz izraelskih korenin. Vzgajali so jo, da bo izpolnila svoje poslanstvo kot žena in mati, kajti s tem bo izpolnila Božjo voljo, kar je za verne Izraelce pomenilo vse. V to hvalevredno opravilo Marijinih staršev pa je Bog nevidno vpletal zlate niti še mnogo vzvišenejše naloge, ki jo je brežhibno izpolnila. Če je veliko hčera vrlo ravnalo, je ona presegla vse (prim. Prg 31,29).

Evangeliji se o Mariji omejujejo le na nekaj njenih besed in dejanj ob odločilnih trenutkih. Iz zadnjih let njenega življenja pa nam je ohranjen opis očividca, kakršnega se razveseli vsako srce, ki želi vedeti, kakšna je bila Jezusova mati in kako so jo doživljali tisti, ki so se z njo srečali. In prav to je povedal njen sodobnik, ki se mu je izpolnila goreča želja, da bi jo videl. To je bil sveti Dionizij Areopagit, najprej poglavar Aten, po Pavlovem navidez neuspelem oznanjevanju v Atenah pa goreč kristjan in prvi atenski škof. Njemu se je izpolnila želja, da se sreča z Gospodovo Materjo, in to opisuje tako: »Neizmerno sem srečen, ker mi je dobrotljivi Bog naklonil preveliko milost: z lastnimi očmi sem videl Mater našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki po svetosti daleč presega vse nebeške duhove in je Bogu tako podobna, kolikor je sploh mogoče kakšni stvari. Ko me je sveti Janez, ta knez med evangelisti in preroki, ki se je na zemlji svetil kot sonce na nebu, popeljal k vzvišeni Devici Mariji, sem čutil, kako me je obšel in prešinil prečuden ogenj, čutil sem ganjenost in srečo v tolikšni meri, da sem skoraj omedlel. Pred Bogom izjavljam, da bi sveto Devico imel za božanstvo, skrito v človeškem telesu, če ne bi bil drugače poučen« (Marija v zarji slave, MD 1909, 26–27).

Tako Dionizij Areopagit, ki je spoznal Marijo potem, ko je izpolnila zaupano

ji poslanstvo v vseh odločilnih trenutkih Jezusovega življenja, v učlovečenju, v velikonočni skrivnosti in v binkošti. To zadnje poslanstvo v Cerkvi je seveda takrat še izpolnjevala.

Mi pa smo jo preko pričevanja evangelistov Mateja in Luka prvič srečali v njeni mladosti, v njeni zaročni dobi. Smemo misliti, da se je njen zaročenec Jožef veselil svoje zaročenke in dneva, ko jo bo povedel na svoj dom. Medtem pa doživi Marija obisk nebeškega poslanca z nadvse izbranim sporočilom. Iz zgodovine svojih prednikov je poznala takšne nebeške obiske. Vedno so prinašali rešitev v težkih trenutkih njenega ljudstva. Vedno se je sredi nemočnega ljudstva po Božji moči rodil njegov rešitelj. Ti rešitelji so bili dani nerodovitnim ženam, ki so že izgubile vsako upanje na materinstvo.

Tokrat pa je, po Lukovem evangeliju, angel poslan k devici, zaročenki, tisti, ki obeta, da bo po Božjem blagoslovu iz nje izšel nov zarod. In dejansko ji angel sporoči rojstvo najbolj pričakovanega, mesija, ki bo odvzel sramoto podložnosti Judovemu rodu, ki je že dolgo brez svojega kralja in mu vladajo tuji vladarji. Marija je v besedah »imenoval se bo Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj« (Lk 1,32.33) lahko prepoznala slavnega Davidovega potomca iz

Natanove napovedi. Tega so čakali stoletja in vsaka judovska žena, zlasti iz kraljevega rodu, je rojevala v upanju, da bo sad njenega telesa ta izvoljeni.

(Se nadaljuje.)

s. Terezija Snežna Večko

VIR foto: davidrgoldberg.com
upload.wikimedia.org

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. avgust 2015

*On je svetloba, ki vam obseva dušo
in daje mir.*

Pred kratkim (10. septembra letos) sva se z možem kot vsak dan peljala iz Ljubljane domov. Nebo je bilo turobno, sivo, le na zahodu je svetila lepa večerna zarja. Ko sva se peljala mimo Šmarne gore, je nenadoma v njegov hrbet posvetil močan žarek. Mislila sem, da je nekdo posvetil z žarometom, a se je izkazalo, da je bil žarek z neba. Prodril je skozi malo modro luknjico v sivem nebu.

Na to bi pozabila, če mi ne bi naslednji dan mož pripovedoval, kako ga je "nekaj" potegnilo v ljubljansko stolnico. Čutil je tako močan klic, da me je poklical in prosil, da greva kasneje iz Ljubljane, ker "mora v stolnico". Tam pa je

malo pred 18. uro doživel, da je močan žarek posvetil na tisto mesto v prezbiteriju, kjer bi človek pričakoval, da je tabernakelj z Najsvetejšim. V stolnici je pa v stranski kapeli, v prezbiteriju pa so od leta 1774 kanoniški sedeži, srednji sedež pa je škofov. Ko je izstopil iz cerkve, je srečal prijatelja umetnika, ki z veliko strokovne in duhovne podlage že dolgo opozarja, da bi moral biti na mestu, kamor je posvetil žarek, tabernakelj ...

On je svetloba, On nam z vidnimi znamenji pokaže svojo prisotnost, Gospodar narave lahko za to uporabi tudi sončni žarek ... Njegovo bližino vidim tudi po opisanih znamenjih. Ni vseeno, na katero mesto postavimo Boga. Človek ne bi smel jemati mesta Bogu, še posebej ne v sakralnih prostorih.

***S preprostim srcem sprejmite
Njegovo besedo in jo živite.***

Jezus je rekel »Resnično, povem vam: "Če se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo" (Mt 18,3). Spomnim se dogodka (7. maj 2015), ko sva se s soprogom dobila na Prešernovem trgu, da bi si skupaj privoščila lep večer v Ljubljani.

Ko sva stopala po Prešernovem trgu, je moja pozornost pritegnil bel psiček, ki sta ga imela na vrvi moški in mlad fant. Sedela sta na klopici na sredi med tremi mostovi. Bila sta naša znanca, mož in sin moje nekdanje sodelavke, mladenič je dva dni po tem srečanju dopolnil 13 let, kar je sam povedal.

Razvil se je pogovor, a zanimivo je postalo, ko smo pričeli pogovor o veri. Mladenič je zatrdil, da je ateist, da ne veruje v nič. V živahnem pogovoru smo razpravljali o veri in evangeliju, o Jezusovem življenju, spoštovanju drugih ver in o tem, ali je treba živeti po evangeliju, ali je vero mogoče dokazati ... Protiargument očeta tega mladega fanta je bil, da so vere ljudem bolj v škodo kot v korist, da povzročajo verske spore, da se ljudje celo pobijajo zaradi njih ... Vmes sem za oba, očeta in sina, tiho prosila za Marijin Materinski blagoslov ...

Nenadoma je fant rekel: "Vera je dobra, ker daje ljudem vsaj upanje!"

Vsi trije odrasli smo bili osupli ... Rekla sem: "Vera, upanje, ljubezen! To troje je potrebno." Fantov oče se je pri tem le smehljaj. Potem je mladenič dodal še: "Nekateri pa govorijo tako, kot ne bi smeli. Naša učiteljica biologije je povedala, da je bila vzgojena v veri, a je sedaj ateistka in ne veruje več v Boga, a verjame v neko višjo energijo ..." Molim za mladeniča in njegovo družino, da bi ta iskrica, ki tli v fantovem srcu, zanetila ogenj, ki ne bo nikoli ugasnil, in tudi za vse, ki smo odgovorni za te "male". Da za nas ne bi veljalo Jezusovo svarilo: "Kdor pohujša enega teh malih ..." (Mt 18,6)

Medžugorje, 2. september 2015

***Da bi pomagali vsem mojim
otrokom, žejnim ljubezni in resnice –
žejnim mojega Sina. Učila vas bom
vere, da jo boste znali na pravi način
prenesti drugim.***

Pred kratkim smo obiskali ZDA. Pred vrhovnim sodiščem v Washingtonu smo videli skupino mladih, ki je na cesti pričevala za Božje usmiljenje. V Torontu v Kanadi smo srečali več skupin, ki so oznanjale katoliško vero. Podobno smo doživeli tudi v New Yorku, ko je naju s hčerko mlado dekle, ki je nosilo transparent za Jezusa, vprašalo, če verujeva. Obe sva takoj rekli: »Da, verujeva!« In

ona je navdušeno vzkliknila: »I love you, I love you!« Hči najstnica je rekla, da nam manjka poguma, da bi to počeli, in da jih občuduje ...

Nedavno sem brala knjigo Nebeški človek, ki govori o Kitajcu Yunu, ki pričuje za Gospoda, in o njegovem nadčloveškem trpljenju, ki ga mora zaradi tega prenašati. Pri tem pravi, da trpljenje vodi človeka do tega, da ne greši. Zaradi svoje vere je bil preganjan in zasramovan, pa ne le doma, temveč so ga našli tudi, ko mu je uspelo pobegniti. Ob tem pa mu upanje nikoli ni ugasnilo, še naprej pričuje.

Marija nas opogumlja k pričevanju. Tako smo na omenjeni poti po ZDA tudi mi trije, v sicer popolnoma neznani družbi potnikov, pričevali o svoji veri s tem, da smo ob obisku cerkva pobožno poklekili pred

Najsvetejšim, izkoristili smo vsako priložnost, da smo v pogovor vpletli kakšen utrinek našega življenja v veri, npr. o tem, da smo obiskali sveto mašo, da smo krstili nečaka oziroma vnuka, da nismo dopuščali opravljanja ali celo obrekovanja duhovnikov in da smo povedali, da bi želeli videti in doživeti obisk svetega očeta Frančiška.

S takimi drobnimi stvarmi smo javno potrjevali, da smo verni, in počasi so se pričela odpirati tudi srca ostalih. Med njimi jih nekaj ni bilo vernih, niti versko vzgojenih. Na koncu poti pa smo že skupaj molili v zahvalo in priprošnjo. Hvala Bogu in Mariji.

Marta Ciraj

POROMALI SMO

ROMANJE – MILOSTNO DOŽIVETJE

Najbolje je, da se takoj odzovem na vsa lepa in čudovita milostna doživetja, ki smo jih prejeli med romanjem pri naši skupni materi v Medžugorju. Bilo nas je 48 romarjev, zbranih iz različnih krajev, od Jesenic do Železnikov, od koder je bil tudi naš duhovni vodja, kaplan Boris Rozman.

Njegov odziv in pripravljenost, da poroma z nami, sta me zelo razveselila. Še posebej pa so ga bili veseli mnogi verniki, kar se je pokazalo, ko je veliko spovedoval. K njemu niso šli samo naši romarji, tudi iz drugih krajev Slovenije so ga poiskali. Pomanjkanje slovenskega spovednika v Medžugorju, spovednici sveta, se močno čuti. Tudi za to velja Marijino povabilo: Molite, molite, molite!

Pri gostiteljih v penzionu Marjan smo bili z uslugami vsi zadovoljni, tako da smo imeli dovolj moči za vzpone na Križevac in Podbrdo, koder nas je spremljala molitev križevega pota in

rožnega venca ter seveda pesem, kot se za nas spodobi. Čas je bil tudi za to, da smo prisluhnili pričevanju odvisnika na njegovem domu, za obisk Majčinega sela, molitev pri Vstalem Kristusu, v cerkvi pred Marijinim oltarjem, na grobu p. Slavka in po lastni želji še kje.

Naše štiridnevno romanje smo zaključili v nedeljo zjutraj s sveto mašo. Kapelica je bila polna slovenskih romarjev, somaševalo pa je kar pet duhovnikov. Zares se je čutila pripadnost in velika navzočnost Marije med verniki. Tega pri nas že malce manjka.

Naj zaključim z mislijo primorskega duhovnika Dominika Dinka Bizjaka, ki pravi: »Ne bojmo se Medžugorja, bolj se bojmo tega, da bi šli mimo njega.«

Mir in dobro!

Jurij Rakuš, vodič
Foto: Barbara Debeljak

ROMANJA

Od 2. do 5. oktobra 2015, za praznik rožnovenske Matere Božje. Odhod iz Ljubljane v petek ob 6.00, vrnitev 5. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 6. do 8. oktobra 2015, za praznik rožnovenske Matere Božje. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 8. oktobra v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

Od 9. do 11. oktobra 2015. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 11. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 24. do 27. oktobra 2015. Odhod iz Ljubljane 24. oktobra zjutraj, povratak 27. oktobra zvečer. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 20. do 22. novembra 2015. Odhod iz Ljubljane 20. novembra zjutraj, povratak 22. novembra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686 ali na elektronski naslov: petracernivec.tt@gmail.com

Od 30. decembra 2015 do 2. januarja 2016, za novo leto. Odhod iz Ljubljane v sredo ob 6.00, vrnitev 2. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Anica 01/537-38-44.

Od 30. decembra 2015 do 2. januarja 2016. Odhod iz Ljubljane 30. decembra zjutraj, povratak 2. januarja zvečer. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Romanje za silvestrovo je namenjeno mladim, ki iščejo življenjskega sopotnika, in molitvi za lep zakon. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 24. do 27. marca 2016, za praznik Gospodovega oznanjenja. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratak 27. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS) preprosta rešitev za lačne v svetu

MARIJA JE VESELA – NAKAZALI SMO DRUGIČ IN TRETJIČ

Dragi dobrotniki, z velikim veseljem vas obveščamo, da smo 31. avgusta 2015 že drugič nakazali zbrana sredstva za »Marijine obroke«, in sicer 800 €, 1. oktobra pa že tretjič, tokrat 1500 €. S tem bo dobrodela organizacija Mary's meals lahko eno leto pomagala preživeti in se šolati nadaljnjim 156 otrokom.

VELIKA HVALA VSEM DOBROTNIKOM.

Nakazila opravljamo, kot se zbira denar. Vabimo Vas, da še naprej darujete, potrebe so zelo velike in stalne – na svetu je okoli 57 milijonov otrok, ki ne hodijo v šolo, mnogo med njimi jih je kronično lačnih.

Med vami je že en darovalec odprl trajni nalog za mesečna nakazila. Vabimo vas, da bi vas bilo še več rednih darovalcev.

Kot piše fra Slavko Barbarić v knjigi "Molite zajedno radosna srca", je Marija pokazala vidkinji Jeleni, kako je lačni otrok v Afriki vprašal svojo mamo, ali njih nima nihče rad, ker jim nihče ne da kruha. Mi jih imamo radi, zato darujemo.

Slovenija sodeluje s finančnimi sredstvi, ki jih zbiramo na računu, prek matice na Škotskem. Več o tem lahko preberete na spletni strani:

<https://www.marysmeals.org.uk/>

Račun za vaše prispevke
za Marijine obroke:

DPM-MIR SLOVENIJA,

Černetova 20, Ljubljana

Swift LJBASI2X

IBAN SI56020130261483786

SKLIC: 00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

Prejeli smo vprašanje, zakaj je znesek, ki ga objavljamo, 15 EUR in ne 14,5 EUR, kot je na Hrvaškem. Znesek smo zaokrožili preprosto zato, ker tečaj funta nekoliko niha. Denar, ki ga prispevamo iz Slovenije, se porabi na popolnoma enak način kot denar, ki ga zberejo drugod, kar pomeni, da se mora od vsakega evra, ki ga prispevajo darovalci, uporabiti za pomoč otrokom najmanj 93 centov. Edini stroški, ki jih imamo z denarjem, so bančni stroški za vodenje računa in nakazila. Zaposili smo banko za njihovo znižanje stroškov na minimum in vam bomo o tem poročali.

Drugo vprašanje je bilo, zakaj ne bi raje pomagali domačim. Naš odgovor je, da pomagamo tudi domačim, saj smo prepričani, da dobri ljudje darujejo tudi domačim karitativnim organizacijam, vsem pomoči potrebnim pa pomagamo tudi kot davkoplačevalci prek državnih socialnih transferov. Ob tem je vredno omeniti še dejstvo, da 15 € v najbolj ogroženih državah lahko reši življenje otroka za celo leto, pri nas pa je učinek tega denarja bistveno manjši.

Bodimo veseli darovalci!

ZAHVALA za donacijo v avgustu:

Dear Marta,

This is totally great news. Thank you so much.

My colleague Flora has just informed me that she has seen the money arriving into our bank account. From there, it will go very quickly towards feeding the children in Malawi.

Kindest regards,

Michael.

Michael Hynds
Head of Financial Resources
Mary's Meals International

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 13.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 14.00 pa je sveta maša. Naslednja shoda bosta **1. novembra**, na vse svete, in **6. decembra**, na 2. adventno nedeljo.

Avtobus do velike noči ne vozi.

Vsi častilci Kraljice miru, lepo povabljeni na Zasavsko Sveto goro.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana,

e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan, Janez Ahačič.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle idr. **Oblikovanje:** Anže Mulej, Herman Kocjančič.

Tisk: Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASIX.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov:

revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu

<http://www.medjugorje.si>

25. oktober 1996: "Dragi otroci! Danes vas vabim, da bi se odprli Bogu Stvarniku, da vas spremeni! Otročiči, pri srcu ste mi, vse vas imam rada in vas vabim, da bi mi bili bliže in da bi bila vaša ljubezen do mojega Brezmadežnega Srca bolj goreča. Želim vas prenavljati in s svojim srcem voditi k Jezusovem Srcu, ki tudi danes trpi za vas in vas kliče k spreobrnjenju in obnovi. Po vas želim prenoviti svet! Zavedajte se, otročiči, da ste danes vi sol zemlje in luč sveta! Otročiči, kličem vas in vas ljubim ter posebej prosim: spreobrnite se! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

